

28.08.87 (kuuekümne teine päev)

Lõpuks sain siiski ka panderolli kätte. Kui päris aus olla, siis lootsin natuke rohkem magusat aga ka need kaks šokolaadi olid head, võib edaspidigi saata. Mis puutub igasugusesse konfiskeerimisse, siis oli sellega nii, algul, kui paki lahti tegime hakkas silma kohe deodorandi pudel, kui seal oleks tõesti sees olnud deodorant, siis oleks ma sellest ilma jäänud, see oleks ära võetud, sest sellised asjad on keelatud, aga kuna seda ei olnud, siis öeldi, et eks siis määri oma haavu ja jäeti alles. Ainus häda on selles, et ta on nii suures pudelis, et ei ole kusagile panna. Kui kunagi saadate mingisuguseid hooldusvahendeid, siis pange nad väiksematesse asjadesse. Plaaster ja pulber olid teil aga nii hästi ära pandud, et ei hakanud silma ja ka need jäid alles. Toimige ka edaspidi samal viisil.

Need kaks tahvlit šokolaadi sõin ise vaikselt ära. Esiti mõtlesin, et jagan laiali aga neid oli selleks liiga vähe ja otsustasin, et söön nad parem ise ära. Üldiselt on pakki väga hea saada, seega jään ootama järgmist laadakaubaga.

Eilne käik Volgogradi tasus ennast ära, sain korralikult süüa ja määrati veel poolteist portsu ka, millal seda saama hakkab, ei tea.

Täna lõppeb meil kontrollnädal. Täna tegime kehalise. Kehaline, nagu ma arvasingi, läks üldiselt aia taha, tulemusi veel ei tea aga midagi head sealt ei tule. Ja ega see ei ole ka teab mis õnnetus.

Praegu on meil parasjagu keskpäev. Enne kirja kirjutamist tegelesime just korra loomisega (koristamisega) roodus, tagusime patju puhevile ja silusime tekke voodil. Varsti pidime aga minema voodipesu vahetama. Tekkinud augu otsustasin pühendada kirjutamisele. Taskus on kaks kirja ja vastamata on esitatud küsimustele, kohe võtan kirjad välja ja hakkam vastama.

Igale poole ja sealt tagasi jookseme ikka, sellepärast, et vastupidavust suurendada. Ega meid millegi pärast jooksjaid palju ei olegi, kusagil 30-40 soldatit, ühesõnaga rühma jagu. Ja oh üllatust, rohkem küsimusi ei olegi, mis siis ikka.

Ilmad hakkavad meil ka jahedamaks muutuma, täna hommikul oli esimest korda hingeaur näha. Praegu mõtlen just sellele, et kuu aega tagasi olite siin, ning siis sai värava taga käidud ja head ja paremat söödud. Mitte kuidagi ei jõua uut kohtumist ära oodata. Ma olen omaette mõelnud, et kui siin sõjaväes muud ei

õpi, siis õpib hindama seda, mida tavalises elus ehk niiväga ei hinnanudki. Olgu, lõpetan ja jään ootama uusi kirju.